

IV PREMI LITERARI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

Categoria: Juvenil A

Autor: Maria Sánchez Leiva

Títol: Dues amigues

No vull obrir els ulls. No puc. Hauria donat tot el que fos perquè ja fos dissabte. No sóc capaç de llevar-me. M'he passat tota la nit somiant amb l'examen de naturals. Tan de bo fos una assignatura optativa. De què m'ha de servir saber la classificació del regne animal?

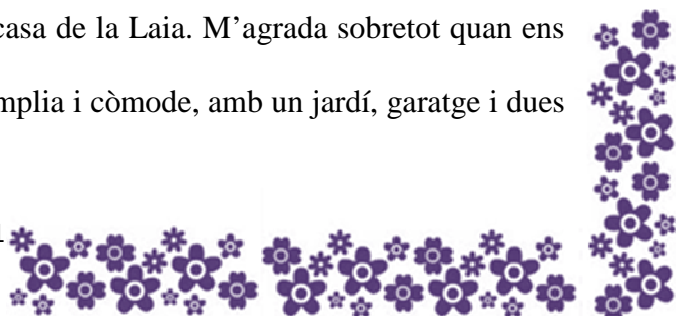
Encara estava donant voltes al llit, quan vaig sentir el pip-pip del WhatsApp. Faig una ullada al mòbil que està a la tauleta de nit. Són les set del matí. Ja és hora de llevar-me. Vull dormir més, molt més. Pip-pip un altre WhatsApp, la Laia. Ja li contestaré més tard. Em torno a tapar, però res, el mòbil continua perforant-me el cap. O l'apago o li contesto. Em decanto per la segona opció.

-K vols !- escriu.

-Ncs parlar am t. Kedem abans danar a l'insti?

Mentre esmorzo, un got de llet amb ColaCao, a la ràdio s'escolta que un grup d'investigadors han descobert que els insectes tenen personalitat. Fins i tot aquí m'haig de trobar amb els maleïts artròpodes! Però no descobriu més coses que encara m'ho preguntaran a l'examen de naturals!

El sol ja comença a escalfar. Els matins ja no són tan freds com dies enrere. Aquest hivern fins i tot ha nevat. Només trigo uns minuts en arribar, perquè de fet la Laia viu relativament a prop de casa meua. Té una casa de poble, de les d'abans, aquelles cases estretes amb parets gruixudes, una entrada amb una porta de fusta envellida que grinyola quan la obres. A mi m'encanta la casa de la Laia. M'agrada sobretot quan ens amaguem a les golfes. Jo visc en una casa àmplia i còmode, amb un jardí, garatge i dues

plantes. Però sense golfes ni res que si li pogués assemblar. Una casa preciosa que molta gent envejaria.

Com m'agradaria viure en una casa con la teva Laia penso mentre ja veig a la meva amiga esperant-me davant la porta.

- Bon dia ! Què tens avui amb aquestes presses? – li vaig preguntar.

-Els pares....Es separen – em va deixar anar.

-Em sap greu – li vaig contestar gairebé sense saber què havia de dir. - Ei, anem o què ?

Farem tard !- li vaig dir mentre l'estirava pel braç.

-No, me'n vaig a viure a Barcelona - ella em va abraçar- Només volia dir-te adéu.

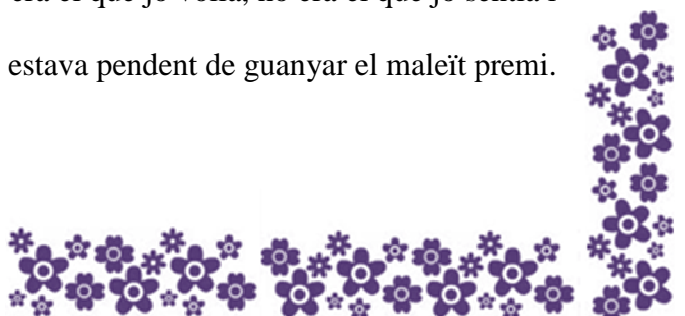
El matí semblava que no s'acabava mai. Com l'examen de aturals. Sort que l'hora del pati et deixa temps per respirar una mica d'aire.

Vaig anar a trobar a la Rocío, la profe de castellà. Cada dia li toca fer guàrdia a la biblioteca. La Rocío em va somriure. Amb aquell somriure dolç que només ella sap fer.

- Ens ha dít que pensem bé el treball per Sant Jordi, que hem de ser creatius. Qui presenti la millor història s'endurà el premi i un punt més a la nota de Català i jo vull guanyar. Estic totalment capficada i preocupada. Només tinc una setmana per endavant i el cap em bull, tinc mil idees per una història que ha de ser la millor de totes amb diferència.

- Molt bé, doncs fes-ho –em va dir i va marxar a escridassar a uns alumnes que corrien pel passadís- Ah-! i pensa que avui toca lectura.

Vaig passar-me dos dies sencers fent esborranys, estripant-los. Reescrivint la mateixa història però amb paraules diferents. Res. No era el que jo volia, no era el que jo sentia i portava a dins. Estava bloquejada i enfadada, estava pendent de guanyar el maleït premi. Era incapaç de concentrar-me.

El dilluns de la propera setmana era la diada de Sant Jordi , per tant els profes havien de tenir abans els escrits per poder-los corregir i fer la tria corresponent. Només quedaven cinc dies per lliurar el treball.

Ja m'havia pres l'esmorzar, un entrepà i un suc. Vaig anar a parlar amb la Rocío a la biblioteca. Estava amoïnada. Ho va notar.

-Què passa ?- em va demanar mentre s'asseia al meu costat.

-Res...- li vaig dir.

-A mi no m'enganyes – *no sé qui tipus de radar tenen els profes*- Si no m'ho vols dir no passa res, però pensa que potser et puc ajudar.

Ja s'aixecava de la cadira per marxar però la vaig agafar pel braç i li vaig explicar què em preocupava, que no tenia ni idea de la història que havia d'escriure; bé que tenia una idea però no em semblava prou bona. Els meus amics havien inventat històries d'aventures i de monstres imaginaris que apareixien a la nit i jo havia pensat escriure sobre la meva amiga, la Laia. Però que segur que no tenia cap possibilitat de guanyar el premi perquè era una història de tantes.

- Escolta'm bé el que ara t'explicaré perquè això és el que hauràs de fer sempre que vulguis aconseguir alguna cosa.

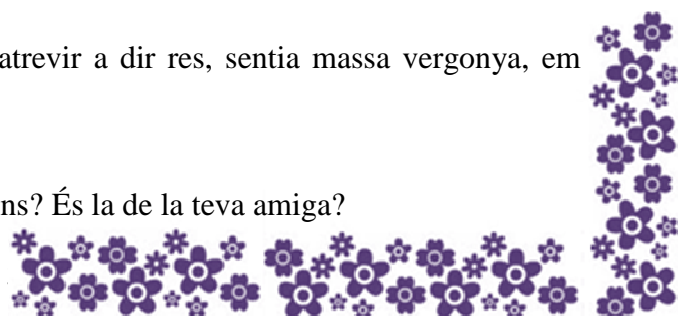
Em vaig quedar parada. Semblava que anava de debò. Semblava que m'explicaria una recepta màgica que havia de solucionar els meus grans problemes.

-En primer lloc què aconsegueixes angoixant-te?

La Rocío tenia raó. M'havia obsessionat i això em donava inseguretats. No feia més que espremer el cervell, però res, no se m'acudia res de bo.

Jo vaig afirmar amb el cap. No em vaig atrevir a dir res, sentia massa vergonya, em sabia greu.

-Digues, quina és la història que portes a dins? És la de la teva amiga?

-Sí, sí..No faig més que pensar en aquesta història, tinc moltes ganes d'escriure-la però crec que no és prou bona.

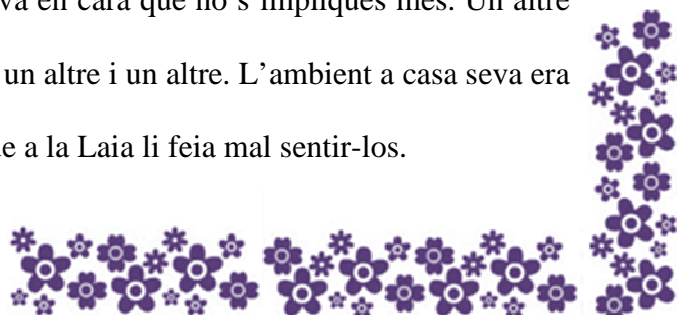
-Doncs l'has d'escriure. Has de tenir un actitud positiva. Si penses que no guanyaràs el premi et ben asseguro que no ho aconseguiràs. Si tot el dia et queixes i penses que tot et sortirà malament i que la teva narració no valdrà res i que estarà fatal, serà així. Creu-me. Potser no entens el que et vull dir, i penses que això que et dic no pot ser... Però encara que et sembli increïble és així....Si penses que una cosa no sortirà bé, no sortirà, en canvi si penses que sí, que ho aconseguiràs, tens moltes més possibilitats de que vagi bé, ho captes?

Jo vaig fer que sí amb el cap, però no entenia molt aquella explicació. Se'm va posar un cuquet dins la panxa. Se'm van activar tots els sentits i semblava que el cor se m'hagués accelerat. Tenia ganes de començar a escriure, d'explicar el que em bullia pel cap des de feia dies però no m'atrevia ni a imaginar, per por a fer-ho malament

-Ah ! també pensa el temps que necessitaràs per fer-la i t'has de comprometre amb tu mateixa- va afegir. No s'hi val entusiasmar-se perquè jo t'he engrescat.

I així vaig fer-ho. Vaig començar a escriure. Vaig intentar posar ordre en els meus pensaments. A parlar de la meva amiga, d'un sentiments, d'uns pares que s'estimaven fins que tot plegat es va començar a espatllar. Van deixar de fer sortides junts els diumenges.

Un dia era una baralla perquè el pare no havia tret les escombraries. Un altre dia eren males cares i no sabia per què...Un altre eren retrets, el pare es justificava que treballava moltes hores, i la mare que ella també treballava, i que, a més a més, portava tot el pes de la casa i de l'educació de la Laia, li tirava en cara que no s'impliqués més. Un altre dia discutien per... Ves a saber. Així un dia, un altre i un altre. L'ambient a casa seva era insuportable. Es tractaven amb tant d'odi que a la Laia li feia mal sentir-los.

I les coses canvien. La mare va dir que ja n'estava farta, que per estar així ella preferia estar sola. Que el millor seria separar-se perquè tot plegat fos menys traumàtic. Com ? Com podia ser que una separació no fos traumàtica ? I els fills què ?

La Laia marxaria a viure amb el pare a Barcelona. El món dels adults era massa complicat.

No vaig parar fins que vaig tenir la història acabada. Em sentia bé, satisfeta, estava orgullosa.

El dilluns 23 d'abril, al gimnàs de l' institut , el jurat de premis literaris de Sant Jordi va dir el meu nom. Vaig ser la guanyadora. Quan el vaig recollir vaig pensar en la Laia, com se sentiria d'orgullosa i sobretot si era feliç.

